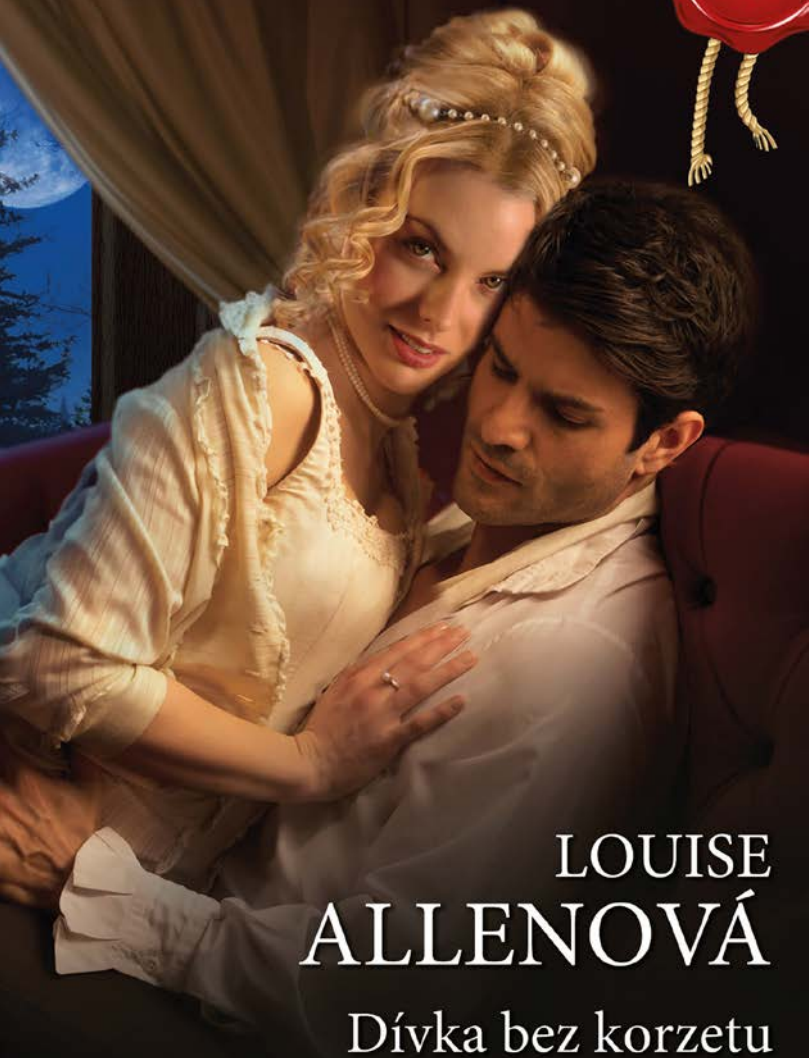

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Dívka bez korzetu

LOUISE ALLENOVÁ

DÍVKA BEZ KORZETU

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

léto, doba dovolených a prázdnin je tady a já jsem si pro Vás na tento krásný čas připravil historické romance, jejímiž hrdinkami jsou dvě opravdu nevšední mladé ženy. Ta první, Thea, v příběhu Dívka bez korzetu oplývá nebývalou odvahou a odhodláním vzít svůj život do vlastních rukou. Eliza, hrdinka povídky Sonety pro Elizu, je zase nesmírně vzdělaná a kultivovaná. Nejenže zná Petrarkovy Sonety a zasvěceně hovoří o literatuře, také překrásně hraje na klavír, je talentovaná malířka a skvělá jezdka na koni, jen umění plytkého flirtování jí jaksi nejde...

Věřím, že si léto společně s mými příběhy krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

DÍVKA BEZ KORZETU

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
Unlacing Lady Thea

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Melanie Hilton

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Dívka bez korzetu: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2856-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2857-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2858-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – 3. června 1814

Stojací hodiny na krbové římse odbíjejí čtyři. Nemá smysl ukládat se ke spánku do postele. Jsem tak strašně opilý, že nemůžu spát. Nemyslí mi to úplně jasně, jen se tu povaluju s očima dokořán a přemítám, proč mě napadla ta naprostá pitomost. Ovšem co je daleko horší, že jsem ji sám úspěšně zorganizoval, a to se sobě vlastní pečlivostí, takže kdybych ji teď chtěl zrušit, všechny zaměstnance, finanční poradce a správce majetku bych tím jen zaskočil. Pomysleli by si, že jsem se zbláznil a nevidím si ani na špičku nosu.

„Ale já jsem se nezbláznil,“ obrátil se Rhys Denham na ryšavého kocoura s potrhanýma ušima, rozvalujícího se na předložce u krbu a pozorujícího ho s takovou dávkou pohrdání, jakého jsou schopny jen oči kočky nebo ovdovělé vévodkyně. „Víš co, já vždycky vím, co dělám, nejenom tentokrát. Tak to prostě je.“

Přebývání kuchyňského myšilapa na hlavním poschodí šlechtického sídla, nemluvě o pracovně třetího hraběte z Palgrave, je něco zcela neslýchaného. Celá domácnost už se kompletně rozložila, a to se zatím jen chystám odjet na kontinent, ještě jsem ani

neodjel. Nikdo si nevšiml otevřených dveří u schodiště pro služebnictvo, a proto je kocour tady.

„Tehdy to vypadalo jako velmi dobrý plán,“ vysvětloval opět kocourovi a omlouval při tom sám sebe Rhys. Zbytek brandy na dně sklenice zlatě zářil ve světle svíčky. Přilil tam víc ohnivé tekutiny a hodil ji do sebe. „Jsem opilý, takhle zřízený jsem nebyl už léta.“ Naposledy rozhodně jednoho odpoledne, když se vzbudil a uvědomil si, že alkohol nevymaže vzpomínku na katastrofu svatebního dne, neobnoví jeho víru v přátelství ani nevyléčí deziluzi z krachu romantické lásky.

Kocour soustředil svoji pozornost na talíř se zbytky studené hovězí pečeně, sýra a chleba, který ležel hned vedle karafy s alkoholem. „A přestaň si mlsně nakrucovat fousky!“ Rhys se natáhl po jídle. „Já potřebuju jíst víc než ty, musím vystřízlivět nejpozději během tří hodin.“ Bylo ale vysoce nepravděpodobné, že by se to podařilo. Tolik chápal i jeho alkoholem zmožený mozek.

„Musíš uznat, že si zaslужuju dovolenou. Panství je v nejlepším pořádku, s financemi jsem na tom ještě nikdy nebyl tak dobře. Město mě nudí k smrti a Napoleon je už měsíc zneškodněný na Elbě,“ oznamoval kocourovi s plnou pusou hovězího. „Myslíš si, že jsem trochu starý na velké putování? V tom s tebou nesouhlasím. V osmadvaceti všechno lépe ocením a vychutnám.“ Kocour si odfrknul, zvedl zadní nohu a začal si lízat kulky.

„Nech toho, džentlmen si neumývá svoje soukromé partie v pracovně.“ Hodil mu kousek tlustého masa a kocour ihned vyskočil. „Ale naplánovat si cestu na rok? Co jsem si to ksakru vymyslel?“ *Jednoduše útěk.*

Samozřejmě, že se můžu kdykoliv vrátit a personál

se okamžitě přizpůsobí a bude plnit moje rozkazy s obvyklou profesionalitou. A kdyby nastala nějaká krize, můžu přijet ihned zpátky. Ale zrušit cestu jen tak mávnutím proutku by bylo nezodpovědné. Spoustu lidí bych tím vyvedl z míry a zklamal. A Rhys Denham pohrdal každým, kdo někoho zklamal.

„Ne, tu cestu musím podniknout,“ prohlásil nahlas. „Udělá mi dobře, když změním prostředí, budu mít potom náladu najít si hezké, skromné, dobře vychované děvče s domáckou povahou a dostatečně širokými boky pro rození dětí. A ožením se ještě před třicítkou.“ *A unudím se k smrti.* Před očima mu vytanul zástup krásek odhazujících jeden kousek mušelínového prádla za druhým. Zaháněly smrtelnou nudu. Nikdy neočekávaly, že bude věrný jenom jedné. Což manželka bude vyžadovat. Rhys si vzdychl.

Přátelé, kteří ho před hodinou dopravili až k jeho dveřím po veselém loučení v klubu, jsou všichni ženatí nebo se k tomu kroku bezprostředně chystají. Někteří z nich mají dokonce děti. A všem přišlo velmi zábavné, že další muž hodlá spadnout do manželské pasti. Jak to říkal Fred Herrick: „Je načase, Denhame, aby frajer jako ty přestal uždibovat sýra a ukousl si pořádný kus, aby past sklapla.“

„Proč je to sakra tak zatraceně depresivní pomyšlení?“

„To vám, mylorde, neřeknu.“ Griffin stál ve dveřích, na obličejí svou obvyklou bezvýraznou masku, jíž ovšem tentokrát vyjadřoval hluboký nesouhlas.

Krucipísek, co je mu proti myslí? Rhys se zvedl v křesle do vzpřímené polohy. Džentlmen se přece může ve svém vlastním domě opíjet. Ať jde k čertu. „Mluvil jsem s kocourem, Griffine.“

„Když to říkáte, můj pane.“

Rhys stočil pohled dolů na předložku u krbu. Ten zrzavý darebák byl pryč, zůstal po něm jen matný otisk těla na hedvábném vlasu koberečku.

„Je tu návštěva, která vás chce vidět, můj pane.“ Z tónu jeho hlasu bylo patrné, že příčinou jeho nesouhlasného výrazu bude nejspíš ta návštěva, a ne pánova konverzace s neviditelným kocourem.

„A co je to za návštěvu?“

„Jakási mladá osoba, můj pane.“

„Chlapec? Griffine, já zrovna nemám náladu na hádanky.“

„Jak říkáte, pane, *zdá se*, že je to chlapec. Nic dalšího k tomu nejsem schopen říct.“

Zdá se? Mínil tím Griffin to, co si myslím? „No tak, kde je... ta osoba? Dole?“

„V malém přijímacím salonu. To stvoření se objevilo u předních dveří, odmítlo příkaz odebrat se k zadnímu vchodu a sdělilo mi, že jeho lordstvo si určitě bude přát setkání.“

Rhys mrknul na karafu s brandy. Kolik toho vypil v klubu White's? Určitě hodně. Ale ne tolik, aby mu ušel slabý náznak beznaděje v Griffinově hlase. Ten člověk si dokázal poradit s každým a nehnul ani brvou, ať už to byl drobný zlodějíček nebo odvržená milenka házející talíře.

Po zádech mu přeběhlo lehké mrazení. *Zhrzené milenky*. Copak Georgina nepřekonala jejich rozchod s příkladným klidem, jaký předvedla včera? Musela být přece spokojená s krásným briliantovým náhrdelníkem a nájmem malého domku na další rok.

Rhys vstal z křesla, stáhl si z krku povolenou vázanku a kabát nechal na pohovce, kam ho prve odhodil. Směšné! Citově se může angažovat s různými milenkami, ale není přece lord Byron, aby mu na dveře

klepaly hysterické ženské převlečené za chlapce. Byl dost obezřetný a využíval služeb profesionálek nebo vdaných paniček, kterým bylo zcela jasné, o co se jedná. Nikdy nevěnoval pozornost svobodným nevyrovnaným slečnám v přestrojení.

„No tak dobře, podíváme se na toho tajuplného jinocha.“ Nohy ho kupodivu skoro poslouchaly, což bylo chvályhodné, protože nábytek, kolem něhož procházel, se povážlivě kymácel. Zítra – ne, vlastně dnes ráno bude mít kocovinu naprosto nepředstavitelných rozměrů.

Griffin otevřel dveře do malého salonku vyhrazeného návštěvám, které nevyhovovaly měřítkům audience u čínského císaře. Postava sedící na tvrdé židli u vzdálenější stěny se rychle postavila. Malá osoba zahalená do jakéhosi špatně padnoucího tmavého obleku mladšího úředníka měla u nohou dvě kabely a na vedlejší židli si odložila pomuchlanou bobří čapku.

Rhys jen zamrkal. Až takhle opilý přece není. „Griffine, jestli je tohle chlapec, tak my dva jsme eunuši u dvora dynastie Chan.“

Děvče v mužských šatech našťavaně vzdychlo, opřelo si ruce o boky, jasně prozrazující ženu, a prohlásilo: „Rhysi Denhame, ty jsi hnusně opilý, zrovna když jsem se spoléhala, že mi pomůžeš.“

Thea? Lady Althea Curtissová, dcera vévody z Wellingstonu a jeho první nevěrné ženy? Ten malý spratek, kterého měl za patami celé svoje dětství? Později věrná přítelkyně, kterou neviděl od té chvíle, kdy se mu svět rozpadl na malé kousky? Je tady! V časných ranních hodinách v pánské domácnosti a oblečená jako kluk. Chodící bomba, hrozící vybuchnout tím největším skandálem. Doutnající granát, jehož pojistku málem slyšel syčet.

Rhys je větší, než jsem si ho pamatovala. Robustnější. Vypadá... mužněji – vyplňuje celou zárubeň, jak tam stojí jen v košili s vyhrnutými rukávy a raním strništěm na tvářích. Černé vlasy zděděné po velšské matce mu padají do očí, modré oči jsou zamlžené spoustou alkoholu a nedostatkem spánku. Stal se z něj nebezpečný cizinec. Vtom si uvědomila, že uplynulo šest let, kdy ho viděla naposledy. Samozřejmě že se změnil.

„Theo?“ Přepochodoval malou místnost a uchoopil ji za ramena. Oči už zaostřily, ale dech byl cítit po brandy. „Zatraceně, co tu pohledáváš přestrojená za hasroše?“ Sáhl jí za záda a vytáhl z kabátu dlouhý cop nevýrazných hnědých vlasů. „Koho myslíš, že tímhle oblafneš, hlupačko? Utekla jsi z domova?“

Rhys měl zlostí stažené rty. Thea ustoupila o krok dozadu, tím se vymanila z jeho sevření a lépe se jí dýchal. Ačkoliv kolena se jí stále klepala. „Vystrojila jsem se takhle, protože do přítmí dostavníku to stačí. Odradí to případné chlípničky. Ale sama dobře vím, že mi v jasném denním světle tahle maškaráda za mladíka neprojde. A z domova jsem *neutekla*, nýbrž *odjela*.“

Rhys němě pohyboval rty. Odhadovala, že počítá potichu do deseti ve velštině. Když byl malý kluk, počítal nahlas a ona se číslovky naučila. *Un, dau, tri...* „Griffine! Přines brandy, čaj a něco k jídlu pro lady Altheu. A pamatuj si, že ta tady vůbec není, jasně?“

Thea dovolila, aby ji dostrkal do pracovny. Hodil obě její kabely na předložku ke krbu a shodil zrzavého kocoura z jednoho křesla. „Posaď se. Kočičí chlupy tvému převleku nemůžou nijak ublížit.“ Kocour zaprskal a potrhané uši sklopil k hlavě.

Když směrem k němu luskla prsty, vytočil ocas do otazníku a našťavaně odkráčel. Jen doufala, že nepředjímá chování svého pána. „To je tvůj mazlíček?“

Rhys jen zúžil oči. „Patří do kuchyně, jenže si myslí, že mu to tady patří.“ Zhroutil se do protějšího křesla a prohrábl si rukou vlasy. „Uklidni mě, že neutíkáš před mužem. *Prosím*. V sedm ráno odjízďím do Doveru a nerad bych odjezd odkládal kvůli souboji s nějakým darebákem, o němž jsi přesvědčena, že ho miluješ.“

Dost by pomohlo, kdyby byl střízlivý. V tomhle stavu si o něm troufala pochybovat. Jistě by mušketou netrefil ani vrata od stodoly. „Pochopitelně, že se nejedná o muže.“ *Pochopitelně ano, ale když ti budu vyprávět details, nikam se nedostaneme*. „Nebud' směšný! A proč by ses měl vůbec kvůli mně bít v souboji?“ Překvapivě hodně práce jí dalo mluvit pevným a netřesoucím se hlasem. Asi je unavená víc, než čekala.

„Vždycky jsem se za tebe bil,“ ušklíbl se Rhys a přejel si ukazováčkem od kořene ke špičce nosu. Ztratil svůj perfektní římský profil v bitce s vesnickými kluky, kteří jí nadávali. Jí bylo šest a jemu dvanáct. Úsměv zmizel stejně rychle, jako se objevil. „No tak, jestli v tom není muž...“

„Ale ano, je, svým způsobem.“ Nacvičovala si tuhle konverzaci celou dlouhou cestu dostavníkem. Žádné lži, ale ani holá pravda. „Určitě si pamatuješ, že jsem se účastnila tří sezón. Ach promiň, nemůžeš to vědět – ve městě jsme se nikdy nesetkali. Nenaštěvoval jsi ty příšerné sešlosti, kterým přezdívali svatební trhy. Ale já jsem musela.“

Čelist mu ztuhla a ona si skousla spodní ret. *Hloupě se zmínila o manželství. Stále to nepřekonal a bolí ho to*. „No, každopádně papá řekl, že je to jen vyhazo-

vání peněz a další sezóna s tolika mnohem mladšími děvčaty by mohla dopadnout ještě hůř. Tak mě poslal zpátky do Langley Parku a rozhodl se najít mi manželka na venkově sám.“

„Znamená to, že jsi nedostala *žádné* nabídky...?“ Rhys se odmlčel, protože Griffin přinesl podnos. Mávl rukou směrem k ní, aby se obsloužila sama, a okamžitě si do své sklenky naléval tmavou tekutinu. „Tedy chtěl jsem říct, že s tvou matkou...“

„Ale ano, několik velmi žádoucích mladých mužů mě požádalo o ruku. Mám dost slušné věno a samozřejmě také svěřenecký fond.“ Obojí představovalo dost silnou kompenzaci za její nedostatky – prostou mluvu, intelektuální záliby a průměrný vzhled. A to nepočítala svoji matku, která byla herečkou a otcovou milenkou, než se zbrkle vzali a ona umřela při porodu. „Všechny jsem je odmítla.“

„A proč?“ Rhys po ní pošilhával přes svou sklenku, patrně se z ní snažil udělat lupu.

„Nemilovala jsem je.“ *Nemilovali mě... ani jeden z nich.* „Papá se rozhodl pro sira Anthonyho Mel-dretha.“ Pochopí Rhys v tomhle stavu, když mu bude líčit, jak si připadala zrazená? Proč musela odejít? Rhys z dětství by tomu rozuměl, ale tenhle člověk a v takovém stavu? Ne, lepší bude mlžit. „Nehodíme se k sobě, ale papá trval na tom, že buďto si vezmu Anthonyho, nebo zůstanu na Langley a po zbytek života budu dělat společnici nevlastní matce.“

„A dopřic!“ Rhys si okamžitě vzpomněl na záchvaty hypochondrie, deprese a otřesně sobecké chování její nevlastní matky. Začal si třít prostředníkem čelo, jako by chtěl vymazat bolest nebo snad vydo-lovat z hlavy souvislou myšlenku. „Chápu, co je tvůj problém.“

Opravdu tomu rozumí? Nejspíš ne. Muž jako Rhys

přece nemůže pochopit tu čirou, mysl ohlupující nudu, do níž by se jako stará panna musela ponořit. Rovnalo by se to pohřbení zaživa. Ani nedoufá, že by mohl vědět, jaká je to hrůza, když je žena prodaná za muže, jemuž nevěří, nemá ho ráda a nemá s ním společnou ani jednu věc.

„Myslím, že by to mohlo být náročné,“ pokračoval Rhys a utvrdil ji jen v tom, že nic nechápe. „Ale utéct...“ Zamračil se. „Nemám čas se tím teď zabývat. Odjíždím na dlouhou cestu po kontinentu.“

„Já vím, papá mi to říkal. Myslí si, že jsi chvályhodně zapálený pro kulturu. Tento povahový rys v tobě ještě nezaznamenal. Prosím, *vyslechni mě*, Rhysi. Je mi dvaadvacet a neutíkám z domova, jen chci o svém životě rozhodovat sama.“

„Dvaadvacet? Nesmysl. Nevypadáš na ně.“ No tak tohle rozhodně žádný kompliment nebyl.

Thea zaskřípala zuby a tvrdošijně pokračovala. „Potřebuju jen souhlas dvou ze tří opatrovníků mého jmění a můžu rozhodovat o svých penězích a být nezávislá.“ Není to sice bůhvíjak závratná částka, ale zajistí jí svobodu a možnost výběru. „Když nezískám souhlas dvou opatrovníků, nedostanu nic, dokud papá neodsouhlasí můj sňatek.“

„Ale jedním z opatrovníků je, myslím, tvůj otec.“ Rhys se opět chopil karafy, patrně si chtěl dolít, chvíli ji zkoumal a pak opět odložil. „Na pokušení všechno zapomenout si musím nechat zajít chuť...“

„Ano, je,“ přerušila Thea jeho samomluvu. „A babička dobře věděla, jaký papá je.“ Před Rhysem nemusela předstírat oddanou dceru. Otec byl po celé její dětství mlhavou postavou kdesi v dálce, začal si jí všimnout teprve tehdy, když už ji nemohli zavírat v dětských pokojích. Dost špatné, že je děvče, a navíc děvče bez pověstné krásy své matky. Není tím pádem

k ničemu, ledaže by se dala výhodně provdat. Thea svého otce téměř neznala a bohužel ani neměla chuť ho poznat.

A jestli její pokus nevyjde a papá se dozví, co hodlá udělat, a začne tlačit na třetího správce, pana Healeho, pak je v pasti. Zachvěla se při vzpomínce na svoje dětství v chladném domě bez lásky. Účastnit se společenské sezóny byl vlastně únik, ale teď měla být zase zavřena jako do vězení.

„Babička musela otce jmenovat jedním správcem, kdyby to neudělala, působilo by to divně, ale připojila podmínku, že mi stačí, když důležitá rozhodnutí odsouhlasí dva ze tří, a tak ho můžu obejít.“

Nalila si další šálek čaje. Našla Rhyse doma, obavy se nenaplnily, najednou měla obrovský hlad a žízeň. „Dalším správcem je pan Heale mladší, syn babiččina právníka. Mluvila jsem s ním a on souhlasil, abych vzala správu svých prostředků do vlastních rukou. Mám jeho dopis, kde to písemně stvrdil. Dokud se papá nedozví, co mám v plánu, a nezačne na něj vyvíjet nátlak...“ Položila si ruku na hrud' a ucítila uklidňující šustění pergamenu. Otcovo vydírání přece nemůže zpochybnit písemný dokument. „A třetím správcem je moje kmotra Agnes.“

„Kmotra? No, *ta* ti to jistě odsouhlasí.“ Mlha z nadměrného pití brandy se zřejmě rozptýlovala a na Rhysovo uvažování neměla žádný podstatný vliv. „Ačkoliv, co vlastně budeš s penězi ve svém věku dělat...“

Dával si pozor, aby neřekl, že má stejně dojem, že je jí šestnáct a o svých penězích nedokáže rozhodovat. Thea se opět zhluboka napila čaje a sebrala z talířku další rohlíček. Od snídaně v Langley Parku a jedné housky odpoledne při přepřahání koní už uběhlo dost času.

„Napadlo tě někdy, jaké máme štěstí s naší kmotrou?“ zeptal se Rhys. Jen pomýšlení na lady Hughsonovou mu vyloudilo úsměv na tváři.

„Každý den,“ souhlasila Thea nadšeně. „Dokud jsme byly děti, nikdy jsem nad tím nepřemýšlela, ale teď už vím, jaké jsme měli štěstí, že ona svoje neštěstí přetavila do péče o své kmotřence.“ Jedině u kmotry zažila lásku a vřelou péči.

„Patnáct malých jehňátek v Agnesině osobním stádečku?“

„Přesně. Musela svého manžela velmi milovat a ztratila ho tak brzy a tak mladá, že ani nestačili mít děti.“

Rhys zavrčel na souhlas. „Ale to už je dávno, a jestli utíkáš, pardon, *odcházíš* z domova k ní, měla bys vědět, že není v Londýně. Už jsi to zjistila? Proto ses uchýlila ke mně?“ Ospalé modré oči si ji prohlížely přes okraj sklenky.

„Věděla jsem, že není ve městě, ale netroufala jsem si jí napsat, aby její odpověď nepadla otcí do rukou. Je v Benátkách, proto jsem zamířila rovnou sem. Dozvěděla jsem se totiž taky, co plánuješ...“ A teď přijde ta ošidná chvíle. Pomůže jí, že Rhyse opustila jeho láska?

Ale on nebyl tak opilý, aby ji nepochopil, anebo jí možná zná až příliš dobře. „Ach ne, jen mi, prosím, neříkej, že se mnou pojedíš na kontinent! To není možné a je to přímo společensky nehorázné!“

„A z tebe se stal konvenční suchar, který nepomůže kamarádce v nouzi,“ vyhrkla a doufala, že ho urážka zvedne ze židle. Alespoň starý Rhys by jí na to skočil.

„Nejsem *konvenční*.“ A je to tady, Rhys se chytil. Uhodil sklenicí o stůl, až brandy vyšpláchla na vyleštěný mahagon. Vůně rozlité brandy jí připomněla, že

vyjednává s podnapilým. „A už vůbec nejsem suchar – to je zajímavé slovo, jako bych byl na suchu a...“ Zavrtěl hlavou, aby si z hlavy vytřepal nevhodnou odbočku. „Nemůžeš se potloukat po Evropě s mužem, za něhož nejsi vdaná. Jen si představ, jaký by to vyvolalo skandál!“

„Jenom tehdy, kdyby mě někdo poznal a kdo by to tak asi mohl být, když budu mít přes obličej závoj? Každý bude předpokládat, že jsem tvoje milenka.“ Jenom zakoulel očima. Ona přece nevypadá jako něčí milenka, ať už má závoj, nebo ne. „A upřímně, Rhysi, mně je jedno, jestli z toho bude skandál, horší než teď to být nemůže. Já po tobě přece nechci, abys mě vzal na příjemný výlet. Já potřebuju dopravu. Nemůžu se na takovou cestu vydat sama, a jestli mě nevezmeš s sebou, najmu si dopravce a komornou a tu cestu uskutečním.“

„A kde na to vezmeš peníze?“ zarazil ji. „Nebo snad předpokládáš, že ti půjčím, aby ses co nejlépe znemožnila?“

„V žádném případě. Ale když zůstanu doma, zničí mi to život.“ Stále ho to nepřesvědčilo. „Mám s sebou svůj příděl peněz na rok a půl.“ Bankovky a mince zašité do spodního prádla ji nejenom hřály, ale také dodávaly jistotu během dlouhé cesty dostavníkem.

„A otec ti je vyplatil a na nic se tě neptal? To vykládej někomu jinému.“ Zahlédla, jak se mu lehce zvedá koutek úst. Dávalo jí to naději, že v tom impozantním muži stále dřímá ten lehkomyšlný chlapec svolný ke každému darebáctví.

„Samozřejmě že ne. Ale za tři měsíce jsem utratila jen pár liber a zbytek jsem si vyzvedla v otcově pokladničce v pracovně. Nechala jsem mu řádný pokladní doklad.“

„A kdopak vás, slečno, naučil otevírat zámky?“

„No přece ty.“

„Sakra, tohle nemůžu zapřít.“ Ušklíbl se. „Pamatuju se, že ti to docela šlo. Třeba když jsi otevřela zásuvku kmotřina psacího stolu a zachránila moji pistolku. A já jsem měl perfektní alibi, protože jsem přímo před očima našeho hlavního zahradníka rozbil tři skla ve skleníku.“

„A řekl jsi, že za to budeš nadosmrti mým dlužníkem.“ Zvládla to pronést a vítězoslavně se při tom nerozesmát.

„Myslím, že mi tehdy bylo asi třináct,“ poznamenal Rhys. „Příliš dlouhá doba, abych si pamatoval nějaký dluh.“

„Džentlmen na dluh nikdy nezapomíná, hlavně když dluží dámě.“

Rhys těkal očima po jejím otřesném převleku, ale nedovolil si ho nijak komentovat. „Rhysi, máš na výběr tři možnosti. Buďto mě vezmeš s sebou, nebo mě necháš v Londýně, abych si nějak poradila sama, anebo mě pošleš zpět k papá.“ Thea se usmívala, aby zmírnila drzost svého požadavku. „Ber to jako naše poslední dobrodružství. Nebo si netroufáš?“

Zavrtěl hlavou a potom se na vteřinu musel poctivě soustředit, protože mu každé oko šilhalo na jinou stranu. „Nedoufej, že mě svými řečmi vyprovokuješ. Je mi osmadvacet, Theo, už jsem moc starý na podobné nesmysly.“

Rhys není starý, pomyslela si a snažila se, aby zachovala upřímný a nevinný pohled. Je přesně zralý, aby se dopustil posledního bláznivého dobrodružství. „Prosím?“

Tohle nikdy nezklamalo. Netušila proč, ale ze všech dětí, které trávily dlouhé letní prázdniny u své kmotry lady Hughsonové, ona jediná dokázala uvrtat Rhyse do všeho, co si právě zamanca. Jedině ona,

DÍVKA BEZ KORZETU

obyčejná, ničím zvláštní, malá Althea. Ostatním klukům, dokonce ani krásné modrooké Sereně, do níž se později zamiloval, se to nikdy nepodařilo.

„Musel jsem se zbláznit.“ Thea zadržela dech, když se dlouze napil brandy a polykáním rozhýbal ohryzek. „Vezmu tě s sebou, ale budeš se, ty otravo, chovat slušně, nebo tě při první neposlušnosti pošlu okamžitě domů.“

DRUHÁ KAPITOLA

Rhys byl hodně opilý, ale zase ne tolik, aby nedokázal jednat s ráznou rozhodností. Vyběhl po schodech nahoru, aby se převlékl. Zburcoval ospalou služebnou. Thea ho pozorovala a říkala si, že je to týž mladý vévoda z Palgrave jako před lety. Jakmile se k něčemu rozhodl, usmíval se, vysvětloval, přesvědčoval, až dosáhl svého. Vždycky. Až na svoji svatbu.

I jako dospělý se usmíval, ale už nepotřeboval nikoho přesvědčovat. Co jeho lordstvo nařídilo, to se stalo. Teď na ně čekal cestovní kočár. Thea se převlékla do zmuchlaných prostých šatů a stejně zmačkané pláštěnky, kterou vytáhla z tašky. Vyplašené služebné se dostalo nečekaného povýšení na její komornou. Právě o tom vzrušeně klábosila s Rhysovým komorníkem Hodgem. Zatím se nakládala poslední zavazadla do kočáru.

Thea škubala nervózně záclonkami, chtěla je zatáhnout, aby v počínajícím svítání a v liduprázdné ulici nikdo nezahlédl, že sedí v kočáře, a třeba ji, ne-dej bože, poznal, i když měla hustý závoj nařasený přes celý obličej. Zívla a protáhla si nohy; líbil se jí hustý koberec na podlaze a pohodlná polstrovaná sedadla. Něco docela jiného než spartánsky vybavený dostavník. Nová komorná, jak se jen jmenuje? Molly,

nebo Polly? Asi se posadí k ní a Rhys bude cestovat se svým komorníkem.

A to bude dobře. Až dosud si neuvědomila, jaké trhliny dostane její úžasný plán, až se setká s dospělým Rhysem. Párkrát ho letmo zahlédla během své první sezóny, ale pamatovala si ho jako dvaadvaceti-letého bledého mladíka, který stál sám před oltářem. Potom odjel do Londýna. Ona tam sice také pobývala, ale cesty bohatého vzdělaného muže, který nehledá nevěstu, se logicky nemohly protnout s cestou mladé dámy na svatebním trhu.

Dveře kočáru se otevřely a kočí nahlédl dovnitř. „Promiňte, madam, ale můžu vám sklopit sedadlo na spaní?“ Mluvil a při tom odtáhl na druhé straně čalouněné opěradlo. Objevila se tmavá část kočáru vepředu, kam opěradlo sklopil. Už slyšela o lůžkové úpravě kočáru, ale nikdy v žádném podobném necestovala.

„Ne, děkuju.“ Byla příliš napjatá, aby si mohla lehnout. Služebná si bude zasluhovat oddech po tom shonu před odjezdem, kdy ji vytáhli z postele, aby jí posluhovala.

Dveře se otevřely znovu a kočár se zhoupl, jak někdo stoupl na stupátko. „Rhysi?“

„Ještě nespíš?“ Oholený, ale s těžkýma očima vlezl do kočáru, svlékl si kabát, položil si obuté nohy dopředu na lůžko, které kočí vytvořil, a ulehl vedle ní. „Vzbuď mě, až zastavíme na snídani.“ Zavřel oči a stočil se na stranu do klubíčka.

„Nebo kdyby nás přepadli lapkové.“

Bez kabátu jí nabídl pohled na husté vlasy, široká ramena a dlouhé, vypracované stehenní svaly a – ani náhodou by neuhnula stydlivě očima – na pevný, našpulený zadek.

Chvíli se kochala tou intimní krajinou, je přece

jenom ženská, a pak upřela oči dopředu, protože se kočár dal do pohybu. No dobrá, tak její přítel z dětství dospěl a co má být? Připadala si, jako by pískla na psa, aby jí přišel na pomoc, a místo toho se dočkala vlka. Je to Rhys, ale zároveň pořádný kus *mužského*. Dospělého muže s určitou pověstí, jak si uvědomila.

Vybavila si, jak ho zahlédla v lóži v divadle Covent Garden. Napájel jakousi krásnou dámu šampaňským a ona poslouchala šepot vdaných žen kolem sebe. Tu krasavici odloudil lordu Hepplethwaitovi, který si ji vydržoval, a zhrzený lord vyhrožoval, že ho za to vy-zve na souboj.

Po několika minutách odhrnula Thea záclonky kousek na stranu. Bude klidnější, když bude sledovat, kudy jedou, a nebude pozorovat muže dřímajícího vedle. Trochu pochrupeval, nic překvapujícího po množství alkoholu, které vypil. Pravidelné pochrupování ji uklidňovalo.

Záblesk vodní hladiny venku naznačoval, že jedou přes Westminsterský most. Nové plynové lampy už zhasínaly, ale řeka vypadala stejně dramaticky, jako když o ní psal verše Wordsworth. „Teď město oblečeno je do hávu ranní krásy...“ mumlala si potichu.

Rhys se vedle ní obrátil na druhou stranu, jako by zaprotestoval proti veršům, ale oči měl pevně zavřené spánkem. I když měl módně ostříhané vlasy, jedna kadeř mu padala přes čelo a připomínala jí, jak vypadal kluk, jehož znávala. Naklonila se, aby mu kadeř odhrnula, ale zarazila se. Prsty holé ruky bez rukaviček přitáhly jednotlivé pramínky – jako když hladí kocoura, až mu praská srst.

Thea složila ruce do klína. Některé vzpomínky a sny by měla nechat spát. Uložit je k ledu jako bláznivé dívčí fantazie. Po pár minutách sáhla po kabelce

a vytáhla z ní mapu, kterou si na cestu zabalila, kdyby se přece jen musela spolehnout jen sama na sebe.

Právě mířili k Southwarku. V duchu si začala opakovat nejdůležitější etapy své cesty. Zabalila si všechny věci a nenechala se přistihnout. Utekla z domu do hospody King's Head. Ta sice nebyla nejbliž, ale zato byla dost daleko, aby ji tam nikdo nepoznal. Stálo to za hodinu navíc pěší chůze. Přespala tam a našla dostavník, který ji dovezl až k Rhysovu domu. Poslední etapa byla nejtěžší: musela Rhyse přesvědčit, aby ji vzal s sebou.

Jestlipak by souhlasil, kdyby nebyl úplně opilý nebo kdyby mu došlo, že je z ní teď dospělá ženská? Podívala se na obličej, teď podepřený ohnutou paží. Modré oči měl zavřené, na tváři mu odpočívaly vějířky tmavých řas. Z tohoto úhlu dobře viděla ohnutý nos. Rty se mu mírně pohybovaly v rytmu chrápání. Dole pod uchem našla malou jizvičku; ta tam dříve nebyla.

Thea obrátila pozornost zpět k mapě a k pohledu z okna. Domy se objevovaly čím dál řidčeji a před sebou měli Deptford. Podle průvodce tu byl povýšen na rytíře sir Francis Drake a také tu přespal car Petr Veliký při své návštěvě Anglie. Dychtivě pátrala pohledem po svědcích slavné minulosti, ale tmavé špinavé uličky jí žádné uspokojení neposkytly. Kola kočáru rachotila po kočičích hlavách, několikrát museli s trhnutím zastavit, ale Rhyse to k její velké úlevě neprobudilo. Až se vzbudí a bude mít určitě příšernou kocovinu, možná své rozhodnutí vzít ji s sebou změní.

Silnice začala stoupat k Blackheathu. *Vzбуд' mě, kdyby nás přepadli lapkové*, nařídil jí Rhys žertem. No, kdyby měli opravdu nějaké potkat, nejpravděpodobnější by to asi bylo tady. Jenže za krásného

červnového rána se ani trochu nebála. Spíš přemítala, kde asi budou poprvé přepřahat koně. Kdyby to mělo být někde příliš blízko Londýna, mohlo by se stát, že ji pošle zpátky. Minuli hospodu zvanou Slunce v písku, pak Lišku pod kopcem, nakonec Vévodu Moire. Silnice stále stoupala, což znamená, že jsou na kopci Shooter's. Trochu se uklidnila.

Kočár začal zpomalovat. Před nimi se tyčily nějaké budovy s hospodskými vývěsními štíty. Kočí zahnuli do dvora hostince U Červeného lva a podkoní hned přiběhli vyměnit koně. Majitel hostince k nim rázoval přes dvůr. Nepochybně ho zaujal erb na dveřích kočáru.

Thea otevřela okénko kočáru. „Pšť, potichu, jeho lordstvo spí,“ zašeptala. Hodge se vzápětí objevil vedle hostinského. „Prosím, zařídte, co je potřeba, ale nebuďte jeho lordstvo.“

Hodge nehnul brvou, což znamená, že na podobné stavy u svého pána musí být zvyklý. Přikývl a spěchal do hostince, v patách mu běžela její nová komorná. Thea zavřela okénko, zkontrolovala závoj na obličejí a pak seděla jako na jehlách. Žárlivě střežila kroky všech na dvoře, aby snad Rhyse neprobudily. Ale pak dorazil hlučný dostavník, dva psi ze stájí se porvali za vydatného štěkotu a děvečka z kuchyně flirtovala s jedním z podkoních a ječivě se při tom smála. Nic z toho Rhyse neprobudilo, jen si zavrtal hlavu do složených paží a spal dál. Thea si říkala, že zřejmě prospí celé dopoledne, a sama začala podřimovat.

Probudil ji až Hodge, když rázně otevřel dveře. Podal jí hrnek s kávou a do ubrousku zabalenou housku se slaninou. Očima přešel svého spícího pána.

„Vždycky takhle tvrdě spí?“ zeptala se šeptem Thea.

Komorník jen zakroutil hlavou. „Vždycky ne, má paní.“ Vzal si od ní prázdný hrnek od kávy a opatrně

zavřel dveře kočáru. Zůstala sedět, ale hlavu měla plnou těch nejhorších obav. Co tím chtěl Hodge naznačit? Že se Rhys takhle opíjí často a potom vždycky takhle tvrdě spí?

Samotnou ji polekalo, když viděla Rhyse, jak do sebe lije brandy, jako by to byla obyčejná limonáda. Po katastrofě svatebního dne se říkalo, že se vlastně rád zbavil zodpovědnosti za manželku a vrhl se po hlavě do hýření a užíval si mládeneckého života. Ale ono mu nic jiného *nezbylo*. Dívala se na něj, když se o té zradě dozvěděl. Viděla, jak se mu třesou ruce, když mu podávala svůj kapesníček. Vnímala, jak měl celé tělo ztuhlé bolestí, když se ho pokusila utěšit krátkým objetím. Ale nakonec se otočil k oltáři zády, smutně se pousmál a podotkl, že něco podobného vlastně čekal. Nevěstě, která ho nechala před oltářem samotného, i jejímu muži přeje štěstí.

Na muže, který nebyl zvyklý lhát a předstírat, to byl obdivuhodný výkon. Zmátl tím nejen všechny šířitele pomluv, ale odradil i případné kritiky spojení Sereny a Paula. Předpokládala, že tím Rhys částečně zachránil také svoji pýchu, aby ho okolí nepovažovalo za oběť a nedávalo mu najevo svoji lítost.

Když byla v Londýně svoji první sezónu, podařilo se jí o něm zjistit jedině to, že se uklidnil, začal zasedat v horní sněmovně a spravuje svoje panství železnou rukou. Ale všichni mluvili o jeho strašné pověsti, co se týkalo ženských. Nehledal si jinou nevěstu, flirtoval jako o závod a vydržoval si zástup milenek. Z různých klepů vyvodila, že jsou nejenom krásné, ale také pořádně nákladné. Nikdy nebyl zván na večírky, kde se měly objevit nevinné mladé dámy. Nebo se možná sám rozhodl, že tam nebude chodit.

Matky dosud neprovdaných dcer byly bez sebe zlostí: mladý pohledný vévoda by si měl podle jejich

představ předcházet každou z toho hejna svobodných děvčat. Alespoň jedné z nich, jistě lépe vychované než přelétavá lady Serena Haslowová, by měl dát přednost. Kdyby se lord Denham méně věnoval tělesným rozkoším a hracím stolům, třeba by přišel k rozumu a nakonec by se oženil s jednou dívkou z toho hejna svobodných.

Kočár konečně vyjel ze dvora a zamířil na východ směrem k Dartfordu. Nikdo přece Rhys neutil, aby se vydal na cestu po Evropě. Ještě před několika měsíci, kdy na kontinentě zuřila válka, nemohl na něco podobného ani pomyslet. Tak proč se vypravil právě teď, a proč měla včera v noci takový divný pocit?

Neuvěřitelně tvrdá postel se najednou převrátila. Napůl vzbuzený Rhys hrábl rukou, aby se chytil okraje, ale žádný nenašel, sklouzl z postele a nohy v botách narazily na nějakou překážku. Boty v posteli? Džentlmen se přece zouvá, než vlez do postele, to je jasné. „Sakra, kde to...?“

„Tady se to jmenuje West Hill a jsme na cestě do Dartfordu. Průvodce varuje, že tu silnice vede příliš příkře z kopce.“ Věcný hlas dokončil to, co se nezdařilo té odporné posteli. Bez milosti ho probudil.

„Theo?“ Rhys se posadil, odhrnul si vlasy z očí a zavrčel na sluneční paprsky. Jestli se mu tohle zdá, tak je to zatraceně nepříjemný sen.

„Co u všech čertů děláš v mém kočáře?“

„Řekl jsi, že s tebou můžu odjet na kontinent. Určitě jsi nebyl tak opilý, že si na svůj slib nevzpomínáš?“ Sedí si vzpřímeně vedle něj, zahalená do blátivě hnědých šatů, obyčejností připomíná londýnského vrabčáka, ale přitom je až nevhodně skutečná. A hlavně se na něj dívá pohledem plným nesouhlasu.

„Doufal jsem, že se mi to jen zdálo. A proč se na

mě díváš s takovým opovržením?“ Nadzvedl polstrovanou opěrku opět do vzpřímené polohy, aby se mohl posadit. „V puse mám jako v polepšovně.“

„Ani mě to nepřekvapuje, včera ses zřídil, jak zákon káže. Měl bys nařídít kočímu, aby zastavil. Mohl by sis dát něco k snídani. My už jsme jedli v hospodě U Červeného lva.“

Měl ji okamžitě setřít, že je to on, kdo rozhoduje, kdy a kde zastavit, ale jen by tím připomněl jejich dětské hašteření. Tedy Thea se vlastně nikdy nehašteřila, ani nikdy nefňukala. Na to si pamatoval. Vždycky jen doširoka otevřela ty svoje oříškové oči, když ji někdo zklamal. A má ostatně pravdu, dal by si něco ke snídani, hlavně černou kávu a pak, bude-li mít štěstí, ho někdo praští palicí po hlavě, aby v milosrdném bezvědomí přežil tu ostrou bolest v hlavě.

Rhys spustil okénko, vyklonil se ven a zavolal: „Zastavte u příští slušné hospody!“

„To bude U Býka.“ Thea se mračila na svoji cestovní mapu.

„Je mi úplně jedno, jak se bude jmenovat. Ale co si, proboha, počnu s tebou?“ Nemohl mít jen obyčejnou opici, když přistoupil na její nápad. Do mysli se mu vloudila matná vzpomínka na jakýsi strašný mužský převlek.

„Co by? Dovezeš mě ke kmotře.“ Pozorovala ho podezřívavýma očima. „Vždyť jsi mi to slíbil.“

„Ošklivě jsi mě využila,“ namítl Rhys.

„Nevyužívají tě snad všechny ženy?“ zeptala se sladce.

„Jen když nemám dobrý den,“ zamumlal Rhys a Thea se zasmála. Jak mohl zapomenout na její zvonivý smích? Kousal se do rtů, aby se nerozesmál taky. „Tohle je zcela nevhodné téma hovoru a naprosto nepřipustná situace. Kdyby se to provalilo, zničí tě to.“